

SETEA DE ÎNNOIRE DUHOVNICEASCĂ

Sfântul Ierarh Luca al
Crimeii,
icoană

Cuvânt în duminica lui Zaheu

Vameși se numeau strângătorii impozitelor. Ei puteau dobândi bani pe cale nedreaptă la strânsul impozitelor, și o făceau. Erau cruzi și lacomi, jefuiau poporul, iar poporul îi ura. Însuși cuvântul „vameș” ajunsese pentru popor tot una cu „păcătos”. Zaheu era mai-marele vameșilor, și asupra lui apăsa și mai greu ura poporului decât asupra vameșilor de rând - dar iată că omul acesta păcătos s-a aprins de dorința să-L vadă pe Domnul Iisus Hristos, despre Care auzise atât de multe. Când Domnul a trecut pe lângă pomul unde ședea Zaheu, El S-a oprit deodată și a grăit: „Zaheu, coboară mai repede din pom și mergi acasă, fiindcă astăzi trebuie să vin la tine”.

Pentru ce Domnul, trecând printr-o mulțime uriașă de popor, și-a întors dintr-o dată luarea-aminte asupra lui Zaheu? Pentru ce l-a chemat pe nume? Fiindcă Domnul, Atoateștiutor fiind, cunoștea nu doar numele lui Zaheu, ci și inima lui, și dorințele lui.

Dar ce s-a întâmplat în sufletul lui Zaheu? Cum se simt oamenii care, asemenea lui, trăiesc în nedreptate, de Dumnezeu nu se tem și nu se rușinează de nimeni?

Sufletul lor păcătos nu cunoaște odihnă nici ziua, nici noaptea. Cât de greu este pentru ei să îndure disprețul și ura poporului! Propria conștiință le roade fără încetare, ca un vierme crunt, inima - dar patima banilor înăbușă totul. „N-au decât să ne disprețuiască”, spun ei, „în schimb suntem bogați. Avem de toate”. Credeți că e ușoară o viață ca aceasta? Nu, ci e foarte grea. Greu este să înăbuși mereu glasul conștiinței. Greu este să duci povara urii și disprețului oamenilor. Așa era și cu sufletul nefericitului Zaheu. Dar de ce dorea el atât de puternic să îl vadă pe Domnul Iisus Hristos, de ce s-a suit în smochin ca să-L privească măcar din depărtare? Din simplă curiozitate? Nu: el simțea și știa cât de Mare și Sfânt este Domnul Iisus Hristos. El auzise despre marile Lui minuni, despre redarea văzului orbilor, despre învierea morților, și sufletul lui păcătos tresaltă.

Nu simpla curiozitate îl atrăsese, ci dorința tare de a privi măcar la Cel mai sfânt decât toți sfinții, la Cel atât de nesfârșit potrivit în tuncării și nedreptății propriului lui suflet.

Conștiința lui păcătoasă era mișcată ca niciodată. El năzuia să-L vadă pe Prorocul Cel minunat, asemenea Căruia lumea încă nu cunoscuse, și în inima sa gândea: „Dar eu, păcătosul, voi rămâne încurcat și pe mai

departe în viața aceasta ticăloasă, pentru care oamenii mă urăsc și mă disprețuiesc?” Iar Domnul știa ce cotitură avusese loc în sufletul lui păcătos, știa că acest suflet nu este greu de mântuit. Tocmai de aceea S-a și hotărât să meargă în casa lui Zaheu.

Zaheu s-a dat jos repede din pom și a fugit acasă pentru a-L primi pe Domnul Iisus Hristos. După aceea, cutremurat de vizita lui Hristos, a stat înaintea Lui și, lepădând îndată și cu hotărâre lăcomia sa de bani, a zis: „Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit”. Iată ce pildă de adâncă pocăință; iată cât de adânc a cutremurat sufletul acestui om păcătos cercetarea dumnezeiască. Tocmai la el, un păcătos atât de ticălos, disprețuit de oameni, să vină însuși Domnul Iisus Hristos?! Dar Domnul ce a răspuns? „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam”.

Așadar, Zaheu, om păcătos, mânat de nevoia simțită lăuntric a renașterii duhovnicești, a început să caute întâlnirea cu Hristos - și această întâlnire a avut loc, aducând mântuire casei lui.

Sfânta Biserică ne îndeamnă să-L căutăm pe Domnul urmând pilda lui Zaheu, să înviem în sufletul nostru frica de Dumnezeu dându-ne seama de păcătoșenia noastră și de nevoia pocăinței și înnoirii.

(Sfântul Ierarh Luca al Crimeii,
La porțile Postului Mare)